

TATÁR SÁNDOR

Számvet

Ha majd képernyőm végképp elsötétül
– se hír, se fájl, se üzenet –
milyennek látod életemet végül,
hogy ítéled meg ügyemet?

Az enyém is csak mulasztássor
– mentséget nem is keresek.
Nagyobb szükség lett volna máshol
tán rám; tettem – de biztos keveset.

Ám sokszor volt időm a szépre,
és volt hozzá szemem, fülem:
gyönyörködni fényküllős égben
vagy egy kókadó szekfüben.

Vagy tócsán csak a vízgyűrűkben;
hálnak s újulnak szüntelen,
névtelenül és egyszerűen:
gazdag a lét – légy fül te, s szem.

Zászló alá... – az soha nem ment.
A sokaság hergelhető,
mi lelkesít ma, holnap rettent,
s hóhér lesz a volt felkelő.

Az egyenkereszt... – az se vonzott.
Hogy Neked *a nyáj* kedvesebb?
Szerintem jobb Neked, ha boldog
vagyok, mint Tőled hogyha reszketek.

Ha így, ha úgy: megöregedtem.
Nem panaszképpen mondom ezt.
Hiszen: megöregedtünk *ketten*
(sőt talán csak a lomha test!).

Nincs már sok hátra – mondd milyennek
mutat a végső fénytörés?
E bácsi nemsoká' pihenhet,
ha screen, szem s a Föld végsötét.